

както и други-тъ селски момичета съ кобилицѣ-тъ на рамо за водѣ, най-паче что е чудно, че въ онова врѣмя, кога-то е былъ отецъ-тъ и тѣй силенъ, както и единъ князь въ власть и достойнство.

Въ село Тополж работѣль е той както и всѣкий селенинъ, ходѣль е да корѣни съ свои-тъ человекѣцы едно лѣсовито мѣсто да го направи на нивѣ, копалъ е самъ вадѣ за воденицѣ-тъ си, и на нивѣ оралъ; развалилъ е свой-тъ рускій орденъ, кой-то е сѣкога на себе си носялъ, като ударялъ единъ обѣрчъ на единъ дървень сѣдъ. По право въ негово-то появленіе можалъ е человекъ да угади една стародревнѣ рѣдкость и тихость душевнѣ, коя-то е въ бой-тъ ставала най-огнена дѣлателна сила. На домъ-тъ си былъ е достоенъ землѣдѣлецъ, а въ бой-тъ храбъръ и неустрашенъ войникъ. Когато го видѣхъ Сърби-тъ на конь-тъ помѣжду неговы-тъ момчета, добивахъ тутакси духъ и юначество, и твърдѣ лѣсно можаше да ся познае и различи отъ тѣхъ; сиречь былъ е единъ отъ най-едры-тъ человекѣцы, сухъ и съ широки плѣшки, на лице-то му единъ голѣмъ белегъ, съ малки и светливы очи. Често е скачалъ отъ конь-тъ си помѣжду тѣхъ, защото е най-много обичалъ да иди пешѣ. Гдѣ-то ся той появѣлъ само, Турцы-тъ ся уплашвали и сплитали защото несѣ помисляли инакъ никакъ, освенъ като че носи той и побѣдѣ-тъ подирѣ си.

Въ мирно врѣмя показвалъ е той голѣмъ наклоность за да върви всѣкоя работа въ рѣдовень пѣтъ, и освенъ дето че ние знаялъ да пише, желаялъ е много да нарѣди канцеларіи. Пуцалъ е всѣкож работѣ да върви по течение-